

KÁLNOKY LÁSZLÓ VERSEI

Kalandozás egy égitesten

Szürkés-kéken alvó hegyek,
élettelen síkságok lábaiknál.
Legszomorúbb a városokba térve
látni a sárgán szanaszét szórt
csontok seregét a sikátorokban,
téglafalak vörhenyes csonkjait
az esti fény utolsó lobbanásakor,
és a kőlépcsőket a kikötőben,
melyekről a rászáradt vért lemosta
régésrég a dagály...

Hamueső hullt a könnyelműek
tetemei fölé, kik félrevezető
ösztoneiknek engedtek.

A mélyben
pestisnél iszonyúbb járvány dühöngött,
de a csillagok ugyanúgy ragyogtak.
S ezt teszik akkor is, ha elborítja
az örvongó növényzet
a szobrokat s pártás toronytetőket.

Kudarcc volt ez, de sötétjébe némi
hősiesség visszfénye is vegyül,
mert magasba törtek az elbukottak.
Szánalmasan végezték, de a szeggyen
el nem törölheti soha a gyászt.
Itt az alázat most is leborul,
s csókolgatja a talaj sebeit,
az emlékezés horgával szívében.

Az idő szintjei

Az idő szintjei...
Egymást kergető és utol nem érő
körcikkelyek.
Vonaglások a glóbus arcán.

Az idő szintjei...
Termék, ahol szót sem érdemlő célokat
idétlen tánclépésekkel kerülgetünk.

Az idő szintjei...
Az amfiteátrum lépcsősora,
hová önnönmagunkat ünnepelni
elkésve érkezünk.

Az idő szintjei...
Lejtők, hol a hazugság, öncsalás
napot, holdat eltakaró
szeméthegeyi halmozódának.

Az idő szintjei...
Ziháltató emeletetek
egy lift nélküli felhőkarcolóban.

Az idő szintjei...
Megálljt parancsoló
kötőablák, ahol elmosódva is
a legrosszabbat sejtetik az ábrák:

a gyilkos tűzben sístergő szemek,
egy mutatóujj, szüntelen kinyújtva
valami végzetrejtő gomb felé;

sokáig tűrő hátasállatunk
a felháborodott föld,
mely lerázná nyomunkat is magáról,

s a megbántott egek,
amint lemondóan továbbvonulnak,
s más csillagot keresnek.